

BOHOSLUŽBY O VELIKONOCÍCH

Na Zelený čtvrtek 13. dubna budou bohoslužby v 16 a v 18.30 hodin, na Velký pátek 14. 4. v 15 a v 18.30 hod., na Bílou sobotu 15. dubna od 20 hod. a o slavnosti Božího hodu velikonočního 16. 4. v 8, 10 a v 18.30 hod.

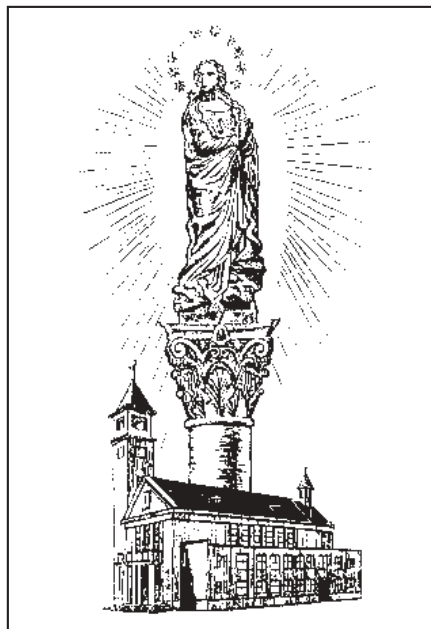
Chrámový sbor provede na Velký pátek při obřadech v 18.30 hodin pašije podle sv. Jana a sbory Františka Gregory a Bohuslava Jeremiáše o umučení Páně. Večer po velkopátečních obřadech P. Stanislav Příbyl provede – na Lhotce už potřetí – Sedm slov Vykupitelových od Georga Friedricha Händla.

O neděli Zmrtvýchvstání Páně bude v 10 hod. uvedena Mše C-dur Františka Xavera Richtera pro sóla, sbor a orchestr.

Na závěr desáté si zazpívá celý kostel s chrámovým sborem po několika letech opět vícehlase známý sbor G. F. Händela Buď tobě sláva, jenž jsi z mrtvých vstal z oratoria Juda Makedejský. Sbormistr Ladislav Pospíšil očekává, že i bez zvláštního nácviku tato slavnostní skladba, oblíbená dříve hlavně v protestantském světě, vyzní dobře, neboť, jak se už několikrát ukázalo, do našeho kostela chodí řada lidí, kteří jsou schopni zpívat z listu. Text s notami jednotlivých hlasů bude k dispozici na lavicích.

O Pondělí velikonočním 17. dubna budou mše jen v 8 a v 10 hodin a **během týdne** pak jako obvykle.

K prvnímu svatému přijímání děti přistoupí **o Neděli Božího milosrdenství 23. 4.** při mši svaté v 10 hodin. K této slavnosti se letos připravovalo šestnáct chlapců a děvčat. (r)

VĚSTNÍK 2/2006

společenství křesťanů
v Praze 4 - Lhotce

VÍC SE OTEVŘÍT BOHU

K velikonoční radosti se přichází opravdovým prožíváním tří předcházejících dnů a jejich liturgie: Zeleného čtvrtku Večeře Páně a úzkosti v Getsemanech, Velkého pátku smrti Kristovy a tichého očekávání Bílé soboty, po které přichází Veliká noc Kristova vzkříšení přinášející nám radost. Je třeba si prožít ty tři dny, prožít a uvědomit si Kristovu lásku, která se pro nás vydala až do krajnosti.

Zelený čtvrtek nám připomíná ustanovení Eucharistie. Ježíš ji ustanovil, když už měl být zrazen a zatčen. „Toto je moje tělo, které se za vás vydává.“ Tak nás miloval, že se od nás nechtěl odloučit ani po své smrti. Eucharistií se dostáváme do nejintenzivnějšího spojení s Bohem, jaké je jenom myslitelné. Památka na oběť na kříži a současně zpřítomnění spasitelných účinků této události. Getsemanská zahrada. Smrtná úzkost a vroucí modlitba. Krvavý pot stéká z Kristovy hlavy na zem. Vidí všechnu zlobu lidstva od začátku až do konce. Vše bere na sebe.

Velký pátek – Ježíšova oběť je nejvyšším projevem Boží lásky k nám. Ve chvíli, kdy se v Jeruzalémském chrámu zabíjela spousta beránků k té staré velikonoční

večeři, v tutéž chvíli umírá na Kalvárii Ježíš, pravý Beránek. Svou smrtí nám zasloužil smíření, odpuštění hříchů a věčný život. „Sestup z kříže, jsi-li Boží syn!“ Nesestoupil. A nedržely ho tam hřeby. Zůstal na kříži, aby ukázal, že Bůh je láska, která nehledá sebe, ale která se vydává do krajnosti, láska, která neseštuje z kříže, ale setrvává tam až do konce času a dějin.

Bílá sobota znamená očekávat v tichosti Boží spásu. Kristovo tělo odpočívá v hrobě. Nikde na světě se neslouží mše svatá ani nevysluhují svátosti. Stejně jako na Velký pátek. Vyjímkou je svátost smíření a svátost nemocných.

A pak přichází noc Kristova vzkříšení. Slavení této Velké noci je nejdůležitější bohoslužbou celého roku. V této noci je soustředěno všechno. Při sedmi čteních ze Starého zákona přehlédneme dějiny spásy, dějiny Božího jednání s člověkem. A všechno to směřuje ke Kristu. V něm se všechno naplňuje. Jeho život v nás začíná křtem, a tak obnovujeme své křestní vyznání.

Každé Velikonoce se chceme tomu více přiblížit, každé Velikonoce se chceme víc otevřít Bohu.

P. BEDŘICH VYMĚTALÍK

CO NÁS VŠECHNY SPOJUJE

Při jednom z postních setkání maminek jsme se zamýšlely nad textem z Evangelia sv. Jana (2,13–25) nazývaným Očištění chrámu. Ježíš v něm energicky zasahuje proti prodávacům obětí a směnárníkům. Na otázku Židů, jakým právem to smí dělat, odpovídá: „Zbořte tento chrám a ve třech dnech jej zase postavím.“ Sloveso „zbořit“ bylo v aramejštině užíváno nejen v jeho neži-

votné podobě ve vztahu ke zničení budovy, ale i ve smyslu zničení těla zabitím. Obdobně „postavit“ znamenalo v podstatě vzkříšit. Tato slova byla však obtížně pochopitelná i pro Židy samotné, neboť je uslyšeli v době ještě před Ježíšovým vzkříšením. Nevěděli, že Ježíš má na mysli chrám svého těla, který bude po třech dnech obnoven ve slavném

(Dokončení na str. 2)

CO NÁS VŠECHNY SPOJUJE

(Dokončení ze str. 1)

Zmrtvýchvstání. Chrám Božího Těla bývá v Bibli často ztotožňován s církví. Ježíš svým gestem naznačuje, že přinášení naturálních obětí on překonává svou obětí na kříži. Že po nás tedy chce, abychom se stávali živou součástí jeho církve – společenstvím křesťanů.

Víru lze prožívat i mimo církev. Nad Bibli můžeme meditovat též osamoceně, ale co je nám to platné, když nás Bůh stvořil jako bytosti s dary sice rozličnými, ale s dary v omezeném počtu. Takže druhé lidi potřebujeme. To, čeho se mi nedostává, mohu od Boha přijmout skrze svého bližního a stejně tak dary své jsem obdržel nejen pro sebe, ale také abych jimi obohatil druhé.

Církev jako společenství křesťanů není žádným sborem lidí dokonalých, lidí bez chyb nebo vševědoucích. Mnozí, kteří mezi nás přijít nechťejí, poukazují především na chyby církve jako celku nebo na nedokonalosti těch, kdo se v ní angažují. Dobrou zvěstí však je, že církev i přes všechny chyby, kterých se v minulosti dopustila, dál žije, což samo o sobě můžeme vnímat jako určité svědectví Ježíšova Zmrtvýchvstání. To, co nás křesťany spojuje, není skutečnost, že jsme lepší než jiní lidé, ale je to vztah k Bohu, realita, že jsme všichni na cestě k němu. A v tom je asi poselství církve – na této cestě si vzájemně pomáhat. Slova evangelia uvádět do každodenního života, učit se přijímat druhé v jejich nedokonalosti, snažit se tolerovat odlišné názory, učit se odpouštět.

Jsem ráda, že v naší farnosti fungují různá společenství. Společenství maminek se schází každých 14 dní v úterý od 9 hodin. Nejbližší aktuální termín bývá vyvěšen na nástěnce v zádveří kostela, nebo je ve Farním příručníku. Kromě programu pro maminky, kterým je zamyšlení nad evangeliem z následující neděle, zahrnuje i pohádku pro děti vyprávěnou maňáskem Sedmikráskem. **Rádi bychom pozvali všechny ty, které se s námi chtějí zamyslet nad úryvkem z Písma a sdílet své každodenní starosti. A také ty, jež chtějí jen tak přijít a poslouchat. Třeba i bez dětí.**

JITKA BARTOŠOVÁ

FARNÍ PUTOVÁNÍ

Vážení přátelé a milovníci toulavých bot!

Je až neuvěřitelné, jak nám rychle utekl čas a opět se přiblížila doba našich dalších toulek a poznávání zajímavých a lákavých míst. Přestože již společně cestujeme několik let, stále ještě jsme mnoho krásných zákoutí naší země nenavštívili. A při tom stačí jen nastoupit do autobusu a s očima otevřenými vydat se vidět krásu tam, kde dlouhý čas bylo jenom těžko a smutno a kde vše teprve povstává z ruin. Navíc poutě a zájezdy jsou příležitostí otevřít se novým přátelstvím se vzácnými lidmi.

Vždy, když si sedneme s otcem Bedřichem Vymětalíkem a začneme zájezdy plánovat, se nám na papír „skulí“ několik krásných míst a my s hrůzou zjistíme, že opět jsme mohli do plánu zařadit pouze zlomek toho, co bychom navštívit chtěli. Na náměty některých z Vás se letos dostalo a budou mít radost z naplánovaného místa, někteří opět budou smutní, že do toho „jejich“ kraje se ještě nevydáme; všechna přání prostě uskutečnit nelze. Zájezdů můžeme absolvovat za rok nanejvýš pět nebo šest. Přesto věříme, že s námi budete opět rádi po Čechách i Moravě putovat a objevovat místa, kde naši předci prožili velký kus historie naší země a kde to, co nám zůstalo, je připomínkou toho, jak byli stateční a šikovni.

PLÁN ZÁJEZDŮ:

Sobota 6. května:

Svatá Hora – Mníšek pod Brdy/ Skalka

Začátek sezony je již pravidelně na Svaté Hoře u Příbrami, ale zpáteční cestu si tentokrát zpříjemníme romantickou zastávkou. Kdo z nás starších či středněvěkových by neznal Káju Maříka. Pojedme se tedy podívat do Lážova (Mníšku pod Brdy), na barokní kostelík Skalka a pojdme ochutnat, zda v Merunkově cukrárně u hostince Káji Maříka stále pečou tak dobré maminčiny rozpičky, po kterých se vždy Kájovi ve světě stýskalo.

CO VŠECHNO MŮŽEŠ A NEMŮŽEŠ

Můžeš Boha opustit, ale nemůžeš mu zabránit, aby tě hledal.

Můžeš Boha nevidět, ale nemůžeš zabránit, aby tě měl rád.

Můžeš se rozhodnout proti Kristu, ale on se na Golgotě rozhodl pro tebe.

Můžeš se vyhybat jeho slovu a církvi,

Sobota 17. června:

Litoměřice – Duchcov – Osek – Mariánské Radčice

Krásná místa, která slibují nádherné zážitky. Zájezd bude patřit mezi náročnější na celkovou pozornost a zdatnost, protože za den navštívíme opravdu hodně míst.

Středa 5. července:

Národní pouť na Radhošť

Východ slunce na Radhošti jako Gabra a Málinka v knížkách Amalie Kutinové asi nestihneme, ale přesto tajuplné místo slibuje den plný krásných poznatků a duchovních zážitků. Zájezd bude náročnější na chůzi, po příjezdu ještě půjdeme 4 km k národní kapli pěšky.

Sobota 26. srpna:

Kájov – Český Krumlov

Kájov je vůbec nejstarší poutní místo v českých zemích a stojí tedy za naší pozornost. Jelikož toto místo leží hodně na jih a v blízkosti je architektonická a historická perla Český Krumlov, bylo by téměř ostuda toto město nenavštívit a nepotěšit se z nádhery, která stále souzní z dob minulých až do našich časů.

Sobota 23. září:

Svatý Jan pod Skalou – Tetín – Praskolesy – Karlštejn

Krásná místa nedaleko Prahy, která mají tolik co nabídnout. Farníkům ze Lhotky ani nemusím připomínat, proč navštívíme i Praskolesy. Prostě se přijedeme pateru Vladimíru Rudolfovi na hřbitov ukázat a říci mu, že farnost žije a že nezapomněla na jeho práci na Lhotce.

To je zatím základ zájezdů, ke kterému bude podle počasí a situace třeba možno ještě nějaký ten zájezd přidat. Vše bude probíhat obvyklým způsobem: otec Bedřich Vymětalík Vás vždy dopředu na připravovaný zájezd upozorní a oznámí hodinu odjezdu a cenu. Přihlašovat se opět budete u něho.

Přeji si, aby ta letošní sezona se Vám líbila a zájezdy Vám přinesly potěšení a radost.

HANA STEHLÍKOVÁ

ale jeho slovo a církev tě přesto stále hledají.

Můžeš si sám hledat cesty, ale nemůžeš zabránit, aby tě Bůh nevedl.

Můžeš Boha zapírat, proklínat, ale nemůžeš zabránit, aby nebyl.

JAN PAVEL II.

MUDr. PAVEL MAREŠ

Pavel Mareš se narodil v roce 1963 v Praze v rodině vysokoškolského učitele Přírodovědecké fakulty Univerzity Karlovy, který byl v padesátých letech minulého století pro víru perzekvován, a účetní. Do svých dvaceti let vyrůstal v branické farnosti u sv. Prokopa, pak se s rodiči přestěhoval do Čimic, čímž se dostal do salesiánské farnosti sv. Terezičky.

Dr. Mareš má tři sourozence: dva bratry, z nichž jeden je softwarový technik a druhý salesiánský kněz v Plzni, a sestru – učitelku základní školy. Chodil do experimentální základní školy v Praze-Karlíně a pak do gymnázia v Praze 3 na Sladkovského náměstí, v obou případech do třídy zaměřené na matematiku a fyziku. Hlavně ho však zajímala biologie.

Po maturitě dělal rok sanitáře na patologii. Teprve pak se mu podařilo dostat se na medicínu a vystudovat I. lékařskou fakultu Univerzity Karlovy. Promoval v roce 1988. Následující rok prožil na vojně v Plzni jako lékař.

Od roku 1989 působí na Onkologické klinice Všeobecné fakultní nemocnice v Praze, nyní jako asistent. V letech 1993 a 1994 postgraduálně studoval na Londýnské univerzitě a onkologickém institutu Royal Marsden Hospital. Po návratu do vlasti se vrátil na kliniku, ale od loňského roku čtyři z pěti pracovních dnů působí jako konzultant pro onkologii ve společnosti pro realizaci klinického výzkumu Parexel.

Do Anglie odjel Pavel Mareš krátce po svatbě s manželkou Maruškou Brichcínovou (zdravotní sestrou). Od návratu do vlasti manželé žili na sídlišti Novodvorská, od listopadu 2005 bydlí v Libři, 5 km od Dolních Břežan, kde si postavili domek. Marešovi mají tři děti: dvanáctiletou Barborku, desetiletou Klárku a čtyřletého Dominika.

Když jste se odstěhovali do Libře, nebudete teď chodit do kostela někam jinam?

Myslím že ne. Lhotka je naše farnost, manželka se tu podílí na přípravě mší pro děti a z Libře to sem není tak daleko.

Pavel Mareš s dcerou Klárkou

Co pro vás znamená lhotecká farnost?

S lhoteckou farností jsme se důvěrněji sžili až po příchodu otce Bedřicha. Poznali jsme tu řadu přátel. Cítíme se zde opravdu dobře, také díky tolerantnímu přístupu farnosti k dětem.

Čím byste chtěl přispět k práci v pastorační radě?

Do farní rady jsem nešel s cílem prosazovat nějaké vlastní myšlenky, ale angažovat se ve své farnosti, jako jsem se ještě jako svobodný angažoval v kobylišké farnosti a nějakou dobu tam byl také ve farní radě. Moje aktivita se tam soustředila zejména na práci s mládeží. Nyní bych se chtěl podílet na rozšiřování smysluplných aktivit ve zdejší farnosti.

V roce 1990 jste se velice aktivně podílel na přípravě Evropského setkání mládeže Taizé v Praze. Jak k tomu došlo?

Se třemi přáteli jsme po převratu

odjeli do Taizé. Jako jediní lidé z tehdejšího Československa jsme tam byli o Velikonocích. V průběhu oslav vzkříšení Ježíše Krista tam

bylo oznámeno, že nejbližší evropské setkání bude v Praze. Poselství o tom jsme tak převzali včetně obrovské kytice, jež byla jeho součástí, a přivezli do Prahy, která o tom do té doby neměla ani tušení.

Jaké byly vaše Velikonoce v Taizé?

Tak plně, soustředěně, bez nějakého rozptylování jsem už nikdy žádné jiné Velikonoce neprožil. Chtěl bych se tam někdy vrátit.

Setkali jste se v Taizé blíže s bratrem Rogerem Schutzem?

Ano, samozřejmě. Díky plánovanému setkání v Praze se nám dostávalo zvláštní pozornosti. S bratrem Rogerem jsme se setkali opakovaně. Setkání s ním jsem vnímal nejen jako výsadu, ale také jako požehnání.

Jak jste v přípravě setkání pokračovali?

Za kobyliškou farnost jsme s několika dalšími kamarády dělali cosi

jako manažery pro sever Prahy. Čili domlouvali spolupráci škol, pronájem tělocvičen, zajišťovali stravování atd.

Ale teď už k medicíně. Jak jste se dostal k onkologii?

Ještě na vysoké škole jsem asi tři roky pracoval jako pomocná vědecká síla na II. interní klinice u profesora Pavla Klenera. V době, kdy jsem graduoval a odcházel na vojnu, se MUDr. Klener stal přednostou Onkologického ústavu a fakulta vypsalá nějaká místa na postgraduální studium. Po poradě s ním jsem se přihlásil a pak už jsem tam zůstal. Nebyla to špatná volba. Není vyloučeno, že kdybych začal něco jiného, třeba internu, stejně bych u onkologie skončil. Ostatně i studium medicíny bylo v mém případě dost motivováno altruismem (*poznámka redakce: nesobeckým způsobem myšlení nebo cítění či jednání ve prospěch jiných lidí*). Ekonomie nebo technika, to by mne asi nelákalo.

Jaké je vaše zaměření jako onkologa?

V České republice onkologové specialisté na určité diagnózy nejsou. Ale v rámci klinických pracovišť, kde je onkologů víc, se určitá subspecializace očekává, nebo pracují v týmech zaměřených na určitou oblast onkologie.

Já jsem se v posledních letech více věnoval léčbě nádorů prsu u žen a léčbě gynekologických nádorů. Zajišťoval jsem jako konziliář kooperaci a spolupráci s Gynekologickou klinikou Fakultní nemocnice, jež byla k vzájemnému užitku obou pracovišť. A protože mám atestaci též z radioterapie, část mé práce se u zmíněných diagnóz týkala také této oblasti.

Podílel jsem se rovněž na výuce mediků včetně výuky v angličtině pro zahraniční studenty.

Jak jste se seznámili s manželkou?

Když její tatínek získal místo primáře sexuologie v Bohnicích, jeho rodina se v osmdesátých letech přestěhovala z Českých Budějovic do Prahy. Takže jsme se vídali ve farnosti v Kobylisích. V roce 1992 jsme v předhůří Alp v rámci partner-

ství Kobylis s vídeňskou farností v Gardenstadtu uspořádali společný dětský letní tábor. Potřebovali jsme s sebou někoho, kdo umí dobře německy. Moje budoucí manželka před tím strávila nejméně půl roku v jedné rakouské rodině, a tak s námi jela. To léto jsme se blíže poznali, a postupně vznikl vztah, který nás o rok později dovedl před oltář.

Co vám dal pobyt v Anglii?

Po odborné stránce jsem poprvé získal klid a čas, abych mohl svůj obor soustavně studovat a ne jen pochyťávat z každodenní rutinní praxe. Hodně mě to posunulo dopředu nejen odborně, ale i jazykově.

Také jsem získal zkušenost a pochopil, že ledacos se dá dělat i jinak, než jak se to dělalo v post-socialistické medicíně tady, hlavně pokud šlo o přístup k pacientům a o organizaci práce.

Osvobodit se a na rok zpřetřhat vazby s naším zdejším zázemím zase bylo dobré i pro start našeho rodinného života. Byli jsme tam sami dva, hození do vody, bez někoho, kdo by nám významněji pomáhal. V úplně nové situaci si poradíte, jak umíte! To urychlilo i naše vzájemné zvykání si jednoho na druhého.

Mnozí nás od toho zrazovali, říkali, že to bude nebezpečné, ale já to, co jsme v Anglii společně prožili, považuji za užitečné a všem snoubencům bych něco takového doporučil. I když máme s rodiči z obou stran perfektní vztahy, bylo to určitě lepší než zpočátku bydlet u jedněch nebo u druhých.

Setkali jste se blíže s nějakou anglickou katolickou farností? Čím na vás zapůsobila?

Ano, pravidelně jsme navštěvovali farnost sv. Františka v londýnském Twickenhamu. Zde jsme také v některých lidech našli určitou oporu pro náš život v cizí zemi.

Učí se už vaše dcery nějaký cizí jazyk?

Ano, obě dvě, zatím angličtinu. Barborce jde velmi dobře, možná proto, že ji slýchala ještě před narozením. Ostatně naše první dcera dostala jméno Barbora, což znamená cizinka.

Jaké máte zájmy?

Míval jsem řadu nejrůznějších zájmů, ale teď už mi na nic nezbyvá čas.

Od sedmdesátých let jsem hodně skautoval, v oddíle založeném v roce 1965 a za totality se skrývajícím pod hlavičkou turistického oddílu mládeže TJ Slavia Žižkov. Také jsem pomáhal křesťanskému skautskému oddílu v Kobylisích.

Rád vařím a rád jím. A trochu jsem kutil.

V Libři je nad údolím Zahořanského potoka krásný románský působící raně gotický kostelík z doby kolem roku 1300. Už jste tam byli?

Ano, ale pouze na malém hřbitově u kostela. Pravidelné bohoslužby tam nejsou. Od letošní zimy je pěkně nasvícený, a tak se stal dominantou obce.

A když vás baví i vaření, nabídnete čtenářkám a čtenářům Věstníku nějaký zajímavý recept?

Těch by bylo... Tak třeba kachna na pomerančích: Nasolenou a opeřenou kachnu vyplníme dílkami jablek a kousky pomerančů (očištěných od slupek). Pravidelně podléváme směsí z vymačkané šťávy z pomerančů, koňaku, lžičky pepře a majoránky, soli a oleje. Pečeme dozlatova.

Kachnu na pomerančích podávám se salátem z červené čekanky a petrželovým knedlíkem. Místo salátu ji můžete podávat s červeným zelím.

Petrželový knedlík je vlastně knedlík houskový, když se do těsta zapracuje nasekaná petrželka.

Recept na kachnu na pomerančích – Ente a l'orange – dovezla manželka z Rakouska, ale pochází z té části Švýcarska, kde se mluví francouzsky. (jis)

ZAŘAZENO PO UZÁVĚRCE

Do Izraele a na Sinaj bude směřovat poutní zájezd naší farnosti ve dnech 12. až 19. listopadu 2006. Cena 15 900 Kč (bez letištních poplatků aj.). Podrobný program je vyvěšen na farní nástěnce vedle vchodu do kostela. Předpokládáme, že vyjde i v příštím čísle Věstníku. (p)

FARNÍ AKADEMIE

Dne 5. února pokračovala Farní akademie přednáškou podplukovníka Mgr. Tomáše Holuba, hlavního kaplana Armády České republiky, na téma Duchovní služba v Armádě ČR.

V úvodu **P. T. Holub** zařadil duchovní službu v armádě do tzv. kategoriální pastorace, která je na rozdíl od pastorace ve farnostech uskutečňována v určitém specifickém prostředí, např. v nemocnicích, ve věznicích, v armádě, pro vysokoškolské studenty apod. Každé toto „prostředí“ má své kaplany. K těm se řadí i vojenští kaplani, kteří působí v řadě armád (NATO, USA a zřejmě i jinde), kde mají již své pevné místo. V rámci katolické církve je jejich činnost podpořena i vatikánským dokumentem.

Činnost vojenských kaplanů v české armádě se oficiálně datuje až od 3. června 1998, a to za přispění generála Nekvasila, který tehdy byl náčelníkem generálního štábu.

Jednání o vytvoření duchovní služby v Armádě ČR probíhala již od roku 1996 a byla mimo jiné vyvolána účastí české armády v silách AFOR působících na Balkáně. Není bez zajímavosti, že P. Holub byl prvním vojenským kaplanem naší jednotky v Bosně.

Uzavření dohody bylo v podstatě podmíněno vzájemnou domluvou jednotlivých církví, zastoupených konkrétně Biskupskou konferencí za katolickou církev a Ekumenickou radou církví za nekatolíky. Bylo dohodnuto, že na duchovní službě se bude podílet celkem pět církví: katolická, československá husitská, dvě evangelické a adventisté.

Zásady činnosti duchovní služby v armádě lze formulovat následovně: 1. vojenský kaplan působící u dané jednotky zastupuje všechny církve, 2. kaplani nemají misijní poslání, mají sloužit, nikoliv lidi získávat (v souladu s encyklikou Gaudium et spes; radosti a starosti tohoto světa jsou radostmi a starostmi církve), o náboženských věcech mohou hovořit jenom z iniciativy příslušníka armády, 3. kaplan nemá zbraň, 4. jednotliví kaplani působí v armádě vždy jen omezenou dobu čtyř až šesti let, 5. kaplan je v přímé podřízenosti velitele (např. brigády).

Dnes je duchovní služba vnímána jako prestižní. Vojenský kaplan

je nedílnou součástí armády. V současné době v ní slouží 19 kaplanů (z toho 11 katolických) z pěti církví, a to i v zahraničních misích, tedy v Afghánistánu, Iráku, Bosně a v Kosovu.

Aby mohl být duchovní (kazatel) armádou přijat, musí mít doporučení své církve, projít psychologickými testy a být zdravotně způsobilý. Musí mít doporučení Biskupské konference, event. Ekumenické rady církví a hlavního kaplana armády. Vzhledem k nedostatku kněží a kazatelů a náročnosti podmínek přijetí (hlavně zdravotních) bylo by žádoucí zapojení i trvalých jáhnů (i ženatých) do duchovní služby.

Na závěr akce proběhla zajímavá diskuse, ve které P. Holub odpovídal na řadu otázek, např. jaká je účast vojáků na bohoslužbách (v Iráku, kde je také, podobně jako v Kosovu, kaple, je asi dvacetiprocentní), jaké bohoslužebné náčiní se používá (byly zakoupeny speciální „sady“ z USA), jaká je důvěra vojáků ke kaplanům (zpravidla dobrá, chodí za nimi i s ryze osobními problémy), jak se stavěli politici ke zřízení duchovní služby (základní kalkul: jak to pomůže k získání volebních hlasů), jaká je ekumenická spolupráce (výborná, pokud člověk nechce dělat experimenty a zůstává zakotven ve své církvi).

Dne 5. března se v rámci Farní akademie uskutečnila přednáška PhDr. Libora Ovečky, ThDr., proděkana Katolické teologické fakulty UK, na téma Je služba potřebným nedílnou součástí života církve? Doplněna byla informací paní Jitky Bielikové o projektu lhotecké farnosti Každý máme svého chudého, který znamená realizaci spolupráce farnosti se Sociálně ošetrovatelským centrem v Zárubově ulici.

Dr. L. Ovečka zaměřil svou pozornost nejdříve na obecnou problematiku služby. Uvedl, že tu je třeba chápat z několika hledisek: prvním hlediskem je naše společenství s Bohem, druhým vzájemná lidská láska vyplývající z nabídky lásky Boha k nám a třetím modlitba za bližní, která by měla být doprovázena aktivní službou potřebným. Člověk zapojený do této služby

je partnerem Boha angažujícího se a jednajícího skrze člověka – člověk v souladu s Boží vůlí koná tak dílo spravedlnosti a lásky. To je v souladu s texty Starého (např. Izajáš, 58,10: „budeš-li štedrý k hladovému a nasytíš ztrápeného, vzejde ti v temnotách světlo a tvůj soumrak bude jako poledne“) i Nového (např. 25. kapitola Matoušova evangelia) zákona. Je zde zcela jasně formulován požadavek Hospodina, aby se člověk zajímal o svého bližního. Co z toho vyplývá pro nás, kteří žijeme ve 20. a 21. století, kdy kulturní i společenské rozdíly mezi naší dobou a dobou Starého i Nového zákona jsou značné? I když i nyní mnoho lidí ve světě hladoví a je sužováno různými nemocemi, jsme konfrontováni s „novými“ druhy nouze, které Bible nezná, a které si zasluhují naši pozornost. Lze jmenovat např. stáří spojené s osamoceností a ztrátou smyslu života, psychické deprese, roztrpčenost dětmi nebo i církevními společenstvími, drogová závislost apod.

Svým způsobem novodobým jevem jsou ve velkých městech bezdomovci a žebráci, o jejichž skutečných potřebách můžeme někdy důvodně pochybovat – nevíme vždy, do jaké míry jejich nouze je důsledkem objektivních příčin, anebo do jaké míry je zaviněna např. jejich nechtí k práci. Zde dání almužny je často problematické a je otázka, zda není lépe přispět charitativním organizacím. V principu ovšem bychom měli náš příspěvek ke zmírnění nouze a bídy ve světě, podle našich možností, považovat za svou mravní povinnost.

J. Bieliková přítomně stručně seznámila s projektem Každý máme svého chudého, jehož náplň i způsob realizace jsou podrobně popsány ve Věstníku 1/2006. Upozornila, že v rámci projektu se jedná o osobní návštěvy, asi jednou za měsíc, v Sociálně ošetrovatelském centru v Zárubově ulici, které se stalo přechodným domovem čtyřiceti starších a nemocných lidí. Zájemci nebo zájemkyně, včetně matek s malými dětmi, se mohou hlásit v sakristii u P. Bedřicha Vymětalíka, nebo na internetové adrese:

jitka.bielikova@seznam.cz

(št)

VIDĚNO PŘES STALETÍ

V mrazivém odpoledni poslední lednové neděle sešli se v našem kostele ti, kdo chtěli slyšet moudrá slova pedagoga, teologa a humanistického filozofa Jana Amose Komenského (1592–1670). Jeho úvahu *Jedno nezbytné přednesli Gabriela Filippi a Milan Friedl, za doprovodu varhaníka Petra Tvrčka. Od vzniku toho zamyšlení nás dnes dělí 337 roků.*

Když Komenský psal svou úvahu, dosáhl právě sedmdesáti sedmi let a vrcholu své moudrosti. Provází nás labyrintem života, jenž nedojde naplnění, pokud nebude člověk veden touhou změnit se k lepšímu a poslouchat rady Nejvyššího. Nechce se věřit, s jak živým postřehem dokázal sledovat plahočivě lidské konání a rozpoznat jeho příčiny, to, jak si lidé s sebou vlečou sisyfovské balvany a tantalovská muka všeho zbytečného a jdou často s tou přítěží celým životem až do konce svých dnů. Svě pojednání psal rok před smrtí, v době, kdy se už uchýloval, jak říká, „do komůrky srdce svého“. Je překvapivé, jak dosud platné a současné jsou jeho myšlenky, úvahy i napomenutí, i to, když říká, že „svět od zlého k horšímu jde“.

V čem hledá a nachází Komenský příčinu lidských zmatků a z nich plynoucích strastí? V tom, že lidé opomíjejí věci nezbytné a nekonečně se zaměstnávají vším mož-

ným nepodstatným, v čemž se zaplétají a ztrácejí. Chybují, když nedokáží rozeznat zbytné od nezbytného, cenné od bezcenného a jdou ne kam je třeba jít, ale kam se jde. Mnozí hledají pravdu a přitom bloudí, pracují a přesto mrhají silami, ženou se za vytouženými cíli a nevědí, jaký by z nich měli mít užitek. Ta lidská zmatenost nebere konce a člověk stále marně hledá. Zbytečně, protože nedbá toho základního, slova Písma a zachovávaní Slova Božího, které dokáže přímou cestou vést a rozplést zmatky člověka. Šťastný může být podle Komenského jen ten, kdo alespoň na vrcholu života dokáže opustit vše zbytečné a své síly soustředí na užitečné a nezbytné věci života.

Velký pedagog a myslitel vede ve svých úvahách člověka k jednoduchosti poznání. Nabízí mu, aby odložil přílišnou starost o věci pozemské, aby byl spokojen s tím, co má, a pokorně se spolehl na Boží rozhodnutí, jeho řešení a rozhodování a dospěl tak ke šťastnému opuštění labyrintu pozemských starostí. Dodává, že je pošetilé chtít dobře umírat a nechtít dřív dobře žít, a že tedy ke smrti, jako vstupu do věčnosti, je třeba správně se připravovat. Platí: „Dobré vše, je-li dobrý závěr.“

Jakoby velký myslitel hovořil současnou řečí a sledoval naše aktuální myšlení a činy. Srozumitelně nabízí i nám směr cesty z vlastního

sevření. Říká, že i pro něj platí jedno nezbytné: „Zapomenout na vše, co mám za sebou a spěchat k čestné odměně svrchovaného Božího povolání.“

Co tedy má hledat poutník tohoto světa? Rovnováhu dobra i zla, pohybu a klidu, světa a tmy a také moudrost usíli a konání a svobodnou poslušnost Boha. Stát se podobným Kristu, žít jeho odkazem a být k poslednímu dni vyzbrojen a připraven.

Milan Friedl, který setkání připravil, zapsal se do našeho povědomí jako někdejší televizní moderátor hudebních pořadů, tvůrce Lyry Pragensis a posléze jako zakladatel a moderátor dnes již zaniklého Radia Collegium. Věnoval se přednesu mluveného slova ve spojení s hudbou, ale jen málokdo věděl, jak hluboký byl jeho vztah k oblasti duchovní. Potvrdil to znovu svým ponořením se do díla učitele národů. Sám je dnes blízko věku, kdy Komenský psal svou úvahu *Jedno nezbytné*, a proto také bylo uchopení jeho úvahy, přednesené s Gabrielou Filippi, tak přesvědčivé, prodchnuté silou myšlenek velkého učence a teologa. Lednový podvečer dal podnět k zamyšlení nad vlastním sepětím s věcmi nepodstatnými, které člověka svazují a nedovolují mu jít s očištěnou vírou k jasnému poznání.

(kl)

NEDĚLE PLNÁ HUDBY

Třetí neděle postní 19. března byla v našem kostele více než kdy jindy dnem plným hudby. **O desáté**, kterou sloužil P. Kamil Vrzal, zpívali Pueri cantate, chlapecký sbor při pražské katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha. Členové tohoto dětského uměleckého tělesa jsou ze sousedních Modřan. Vede je Miloslav Šimek, pastorační asistent tamní farnosti. Ten také hrál při mši na varhany a zazpíval žalm Pane, ty máš slova věčného života. Pueri cantate uvedli chorální Missu orbis factor, chorál Ubi caritas a písně Ludwiga van Beethovena *Anděl lásky* a Franze Schuberta *Přijde ke mně Ježíš*.

Odpoledne **při křížové cestě** zazpívala absolventka Církevní konzervatoře v Kroměříži Monika Drdová za doprovodu varhaníka Stanislava Halody žalmy, kterými lhoteckou Stádníkovu křížovou cestu doplnil Zdeněk Pololáník. Jedinou výjimkou je páté zastavení, k němuž skladatel zhudebnil hymnus na Pannu Marii na slova sv. Bernarda. Při 6. zastavení P. Bedřich Vymětalík, který křížovou

cestu vedl, připomenul, že je inspirované skutečnou tragickou událostí, kdy děvčátko z dětského domova, které ztratilo naději, že za ním někdy přijde jeho maminka, skočilo z okna. Křížové cesty se v kostele s plně obsazenými lavicemi zúčastnilo i několik hostů z partnerské farnosti v Kralovicích, vedených tamním farářem P. Markem Winiarským.

Po večerní mši, kterou jako milý host u nás zase jednou sloužil P. Stanislav Přibyl, následoval v kapli Božského Srdce Páně klavírní koncert, při kterém otec Stanislav zahrál čtyři části Francouzské suity Johanna Sebastiana Bacha. Host patera Přibyla, student konzervatoře Martin Moudrý se představil ukázkami z díla Alexandra Skrjabinina, L. v. Beethovena a Frederika Chopina. Na závěr asi půlhodinového koncertu S. Přibyl a M. Moudrý zahráli sonátu A dur J. Ch. F. Bacha, jednoho ze synů světoznámého skladatele.

(jis)

K R Á T C E

• **OD NOVÉHO ROKU** do konce března bylo v našem kostele pokřtěno 10 dětí: Kateřina Holíková, Klára Bernášková, Štěpán Bárta, František Habarta, Jan Rangl, Jana Kopecká, Silvie Kopecká, dvojčata Eliška a Jan Kimminichovi a Adéla Mertová.

• **KŘÍŽOVÁ CESTA PRO DĚTI** bude na Květnou neděli 9. dubna v 16 hodin.

• **ÚKLID KOSTELA** byl naplánován na sobotu 8. dubna od 8.30 hod.

• **KOSTELNÍK JOSEF PELIKÁN** se dožil 65 let.

• **VĚSTNÍK OD R. 2005** byl ve formátu PDF umístěn v elektronické podobě na webových stránkách naší farnosti na adrese <http://lhotecka.farnost.cz/vestnik>.

(r)

KATEDRÁLY V SUBSAHARSKÉ AFRICE

S jakou vírou a církvemi jsme se setkali v Angole, Namibii, Tanzanii a Nigerii

Země na severu Afriky, jako je Maroko a Alžírsko, jsou z více než 90 % muslimské. Více křesťanů je již v Egyptě, který je pro nás symbolem islámské země. Mnohem významněji jsou křesťané zastoupeni v Etiopii. Čím jižněji, tím více jich přibývá. Rozšíření těchto dvou nejvýznamnějších náboženství, tedy křesťanství a islámu, je důsledkem využití víry jako nástroje k opanování území. V posledních desetiletích průzkumy ukazují, že křesťanů v Africe významně přibývá. Asi třetinu africké populace tvoří animisté (*poznámka redakce: lidé, kteří věří, že přírodní jevy i věci jsou ovládány duchy*).

Angola: Na čtvrtční ranní mši je plno. Kostel z koloniální zástavby je bez přepychu, výzdoba je „praktická“ – čísla mnoha písní na velkých tabulích, několik soch Panny Marie (černé pleti) u postranních oltářů a mezi tím namontovaný větrák s přírodnými kabely. Mše je od začátku plná zpěvu bez instrumentálního doprovodu. Kněz živě gestikuluje, má zvucný projev, bohoslužba má charakter černošského spirituálu. Jsou na ní převážně ženy, většinou v pestrobarevných batikovaných dlouhých, žensky strážných šatech.

Později jsme se setkali s papežským nunciem Giovannim Angelem Becciu, biskupem Filomenem do Nascimento Vieira Diasem a emeritním kardinálem Alexandrem do Nascimento. Diskuse s nimi nám přiblížila náboženství v zemi zase z jiného pohledu. Dověděli jsme se, že církve v Angole byly v průběhu občanské války symbolem odporu proti vládnoucí marxisticky orientované straně. Z jejího pohledu bylo náboženství zastaralým způsobem myšlení nevhodným pro budování nové společnosti. Katolickou církev považovala za nástroj portugalského kolonialismu. Přestože většinu stranických kádrů osmdesátých let vychovaly křesťanské školy, funkcionáři nesměli mít žádnou vazbu na církev. Činnost církvi byla omezena pouze na duchovní aktivity, které byly pod zvýšenou kontrolou státu. Po ukončení letité války v roce 2002 zůstaly sice vládní a regionální garnitury bez velké personální obměny, ale vzhledem k vyhlášení demokracie došlo k rozvoji církevního školství a k přátelštějším vztahům režimu s církvemi. Katolická hierarchie v Angole podporuje demokratizační proces včetně konání voleb, opoziční západně orientovanou stranu Unita. Levicový prezident setrvává ve funkci 25 let, poslanci v parlamentu působí bez obměny 15 let

a zatím nemají v úmyslu v příštích dvou letech konat volby. Už po několik desetiletí počet křesťanů vzrůstá, ale nárůst počtu kněží tomuto trendu neodpovídá. V diecézi Luanda v současnosti připadá na jednoho kněze přes 20 tisíc věřících.

Namibie je jižním sousedem Angoly. V minulosti byla spjatá s politikou apartheidu (*poznámka redakce: oddělování ras vedoucího k diskriminaci části, v tomto případě černošského, obyvatelstva*) v Jižní Africe. Zde jsme se setkali s dalším jevem typickým pro africké země – s rozkvětem křesťanských nekatolických církví. V Namibii k největším patří metodisté. Keetmanshoop je oblast, kde žije 137 tisíc obyvatel na území třikrát větším, než je naše republika. V hlavním městě je jeden kostel vedle druhého. Jsou to většinou obyčejné ošuntělé budovy. K čemu slouží, lze poznat většinou jenom podle nápisů nad vchodem. Patří různým církvím, kterých je ve městě přes čtyřicet. Mnohé z nich prý existují jen proto, aby zohratli jejich zakladatelé, kteří zneužívají víry a důvěry tamějších černochoů. Ti žijí v neuvěřitelné bídě a mnoho z nich má AIDS.

Tanzanie je mírumilovná země, kde žije přes 130 kmenů mluvících rozličnými jazyky. Oficiální řeč je sva-hilština a též angličtina. Počet muslimů, křesťanů a animistů je tam vcelku vyrovnaný.

Na závěr naší cesty po Africe jsme navštívili nejlidnatější africkou zemi **Nigerii**. Je to země bohatá, ale zkorumpovaná, s milióny lidí žijících v nepředstavitelné bídě. Sever obývají většinou muslimové, na jihu převažují křesťané. V roce 1998 ji navštívil papež Jan Pavel II. Tehdy se kolem něho shromáždil asi milión věřících. Oltář, kde Svatý otec sloužil mši, je na volném prostranství nedaleko hlavního města Abuji. Při každé nedělní mši je toto místo stále hojně navště-

vované. Na člověka působí zvláštní atmosférou.

V Abuji jsme navštívili nedostavěnou, ale již funkční obrovskou betonovou katedrálu, která se tyčí proti stejné ohromné mešitě. Pojme několik tisíc věřících. Na bohoslužbě jsme ale byli v jiném kostele, který je na naše poměry nebývale veliký, betonový, bez oken, pouze s oltářem a nejzákladnější výzdobou – sochami Pána Ježíše a Panny Marie. Na mši jsme tam byli ve všední den večer, takže postranní lodžie, ve kterých po nocích přespávají bezdomovci, nebyly zaplněné.

Poslední setkání s vírou afrického kontinentu nás čekalo při slavnostní večeři po náročném jednání mého muže s nigerijským ministrem zahraničí. V afrických zemích se nemůžete spoléhat na to, že se sjednaná schůzka uskuteční, a když, tak určitě se zpožděním. Hosté tedy nakonec přišli oděni do krásných drahých místních „krojů“ z drahocenných látek, a každý se s velkou zdvořilostí omlouval za zpoždění. Ministrova manželka mi během večeře řekla, že je členkou „klubu čtenářek Bible“ a dala mi přečíst několik vírou prodchnutých příběhů obsahujících prvky z evangelií.

Mám pocit, že afriční věřící jsou na rozdíl od nás ve své víře mnohem bezprostřednější a při své důvěře v Boží lásku méně komplikovaní. Říká se, že v hloubce jejich mysli je stále skryta animistická víra, s níž přistupují i ke křesťanství. Průvodce v muzeu v Angole nám vyprávěl o životě v kmenových vesnicích a o možnosti mnohoženství v jejich zemi. Kdyby prý zjistil, že mu je jeho žena nevěrná, vyhnal by ji (důsledek starých zvyků). Na dotaz, jestli může mít jinou ženu, odpověděl: „To ne, vždyť Bůh pro mne stvořil jen moji manželku.“

Doufejme, že taková víra pozvedne Afriku z bída a našemu světu vrátí důvěru v Boží autoritu.

VĚNCESLAVA SVOBODOVÁ

PASTORAČNÍ RADA

V pondělí 13. února pastorační rada farnosti (PRF) na svém v pořadí už 70. zasedání vzala na vědomí, že **na neděli 14. května** **přislíbil účast na Farní akademii ministr zahraničí C. Svoboda**. Při **Tříkrálové sbírce** se podle informace T. Hroudy vybralo asi 32 500 Kč; dvě třetiny budou věnovány Církevní mateřské škole Studánka. Na **ples** se prodalo sice jen 170 lístků, ale i tak výnos činí asi 2500 Kč. **Zimní chaloupku**, jak informoval P. K. Vrzal, absolvovalo

16 dětí, tři asistenti a sedm vedoucích. Akce také měla dobrý průběh.

O měsíc později, **13. března**, se pastorační rada mj. zabývala koncepcí **financování chaloupek**, ohlasem projektu **Každý máme svého chudého a duchovní obnovou** pro manžele.

Při obou jednáních PRF pokračovala v diskusi, jak lépe zabezpečit provoz farnosti. Diskuse o tom pokračuje.

Další zasedání PRF byla stanovena na pondělí 10. dubna a 15. května. (r)

OTEC, KTERÝ SÁM VYCHOVAL PĚT DĚTÍ

V březnu při jedné ze sobotních odpoledních bohoslužeb oslavil u Panny Marie Královny míru na Lhotce za účasti čtyřiceti příbuzných, z nichž bylo deset dětí, devadesáté narozeniny dlouholetý návštěvník našeho kostela pan Jaroslav Polák. Celkem má pan Polák patnáct vnuků a deset pravnuků. Potomků po jeho rodičích je ještě mnohem víc – 150. Ti se scházejí v hoříckém autokempinku pravidelně každé čtyři roky.

Pokud je tomu alespoň částečně tak, o jubilatech se rádo říká, že se svého životního výročí dožili „v plné svěžesti“. J. Polák sice ve svém věku také už má nějaké ty zdravotní potíže, ale onu příslovečnou plnou svěžest v našem kostele dokázal tím, jak zvůčně při mši přečetl epistolu. A to nemáme příležitost ho tady na Lhotce, když sem občas zavítá k rodině své dcery paní Marie Kervitcerové, žijící nedaleko kostela, vidět, jak v Podkrkonoší stále ještě jezdí z Miletína na svou chalupu na kole. Jako kdyby byl mnohem mladší. Ale kolik mu je vlastně let, když narozeniny má jen jednou za čtyři roky? Narodil se totiž 29. února! Léta Páně 1916.

J. Polák, původním povoláním typograf, žil léta v Modřanech. Po tragické smrti manželky v důsledku úrazu elektrickým proudem zůstal s pěti dětmi ve věku mezi čtyřmi a šestnáti lety sám.

Ač se Jaroslav Polák pak už nikdy neoženil, potomky vychoval dobře.

MÁ SMYSL JÍT VOLIT?

Od voleb nás dělí ještě osm týdnů, ale v novinách, rozhlase a televizi je vidět, že se čas velkého rozhodování blíží. I když dnes už se havlovsky nemluví o – s prominutím – blbé náladě ve společnosti, stále je mnoho lidí poměry znechuceno.

Mluvil jsem tuhle s jednou, smím-li to tak o ní říci, snad až příliš ortodoxní katoličkou, nikoliv však z naší farnosti. O tom, že by nešla volit, sice vůbec nepochovovala, ale koho by měla volit, nevěděla. Strana, kterou léta pravidelně volila, ji prý zklamala. Nebo vlastně ji ani tak nezklamala strana, ale vůbec se jí nelíbí její současný předseda. Kdo to je, bych neměl v tiskovině církve, která má zůstat nad stranami, prozrazovat, ale čtenář si to snad domyslí.

Zmíněná dáma – ale klidně by to mohl být i lecjaký pán, abych nebyl podezřelý z nějakého antifeminismu – si ve své „pravověrnosti“ vůbec neuvědomila, že není člověk ten, který by se zavděčil lidem všem. A že, použijí-li docela „věroučně“ znějící název populárního televizního pořadu, Nikdo není dokonalý. Takže budeme-li posuzovat politická seskupení, jež jdou do voleb, neměli bychom volit podle toho, že třeba jen jeden nějaký jejich činitel, byť by byl momentálně sebevliv-

Podkrkonošský rodák Jaroslav Polák, který nyní žije v miletinském penzionu pro důchodce, přijel oslavit své 90. narozeniny do Prahy.

V otcových stopách profesně sice šel jen syn, který žije ve Švýcarsku, ale jiný, absolvent Vysoké školy zemědělské v Praze-Suchbole, se např. ve svém oboru stal světově uznávaným odborníkem.

Polákově to za totality neměli snadné. Jako věřící rodina se i oni včetně maminky, dokud ještě žila, těšili stále pozornosti Státní bezpečnosti. Přesto životní příběh tohoto statečného otce – vzhledem k tehdejší situaci možná až jakýmsi „politickým“ nedopatřením – zobrazila Československá televize v jednom ze svých svého času velice populárních balalářských příběhů.

Teď už je J. Polák 29 let v důchodu. Než trvale našel nový domov v penzionu pro důchodce v Miletíně, jeden

nější, je takový nebo onaký. Především bychom měli posuzovat, zdali strana, která se uchází o naši důvěru, je spíše seskupením lidí, kteří hájí ty či ony skupinové zájmy, anebo organizací lidí, kteří práci v parlamentu či jiném zastupitelském sboru nebo v exekutivě **dlouhodobě nebo i tradičně chápou hlavně jako službu veřejnosti**. A neprosazují stanoviska, jež jsou v rozporu se zásadami Desatera.

Jako věřící lidé nemáme ani právo nejít k volbám. Na jiném místě tohoto Věstníku píšeme o krásném životním výročí pana Jaroslava Poláka, který léta neděli co neděli chodil do našeho kostela a který i nyní k Panně Marii Královně míru zavítá, kdykoliv je v Praze. Přestože je mu už devadeát let – anebo snad právě proto? –, je mu to jasné. Kdybych k volbám nešel, umožnil bych činnost těm, kdo republice kvůli osobnímu prospěchu škodí, řekl redaktorovi regionálního deníku Noviny Jičínska, který o něm k jeho životnímu výročí napsal obsáhlý článek Muž, který se nevzdal své víry. Copak jim ve volbách můžu uvolnit cestu ke korytům? řekl J. Polák lapidárně.

J. S.

kilometr od svého rodiště Horek, po odchodu z Modřan bydlel na krčském sídlišti.

Dříve než odešel do důchodu, sloužil 44 let katolickému, křesťanskému a lidoveckému tisku. Tři deseti-letí pracoval v nakladatelství Vyšehrad, i když po únoru 1948 neslo nějaký čas jméno jen Lidové demokracie. Na svět přivedl 700 knižních titulů nejrozličnějších autorů. Uznávaný literární vědec Bedřich Fučík jako šéf Vyšehradu označil Jaroslava Poláka za pilíř nakladatelství a vůbec nepřeháněl. Že by to bylo tím, že se v roce 1916 narodil v chalupě, která kdysi patřila dědečkovi Karla Jaromíra Erbena a že v ní zůstalo nějaké pozapomenuté fluidum rodu českého klasika?

J. S.

DĚTSKÝ KARNEVAL

Letos se konal již po sedmé a byl na téma Daniel. V sobotu 25. února přibližně ve 14.30 – již půl hodiny před začátkem – se začaly do školy v Jitřní ulici scházet první děti. Organizátorky u vchodu měly plné ruce práce, aby jim rozdaly soutěžní kartičky a zapsaly jednotlivé masky.

Veronika Skýpalová karneval zahájila představením zúčastněných skupin masek – vil, princezen, vodníků, záchranářů, robotů, kouzelníků, skřítků, indiánů, dokonce i technických vynálezů.

Jedna holčička šla za kytičku. Jak vrcholilo představení masek, kytička byla čím dál smutnější, protože se nehodila do žádné skupinky. Nakonec Veronika představila také ji, a kytička jakoby skutečně rozkvetla.

Po představení masek následovala scénka o Danielovi, která dávala dětskému karnevalu kromě masopustního veselí i duchovní rozměr. Jednotlivé úlohy nacvičili naši mladší kamarádi a kamarádky pod vedením Evy Podruhové v hlavní roli. Důležitou a důstojnou úlohu krále sehrál P. Kamil Vrzal. Karel Švejda debutoval v procitěně ztvárněné roli proroka Habakuka. Příběh byl proložen slokami písničky s kytarou.

Po skončení biblického příběhu začaly děti soutěžit v deseti cvičebních, tvořivých a poznávacích disciplínách.

Občerstvit se všichni mohli v malém občůdku, kde byly připraveny perničky, precličky a jiné dobrotky, které připravily hodné maminky. Tady si soutěžící také vyzvedli za účast v soutěži dáreček.

Na závěr karnevalu děti vypouštěly balonky s lístky se svým jménem a adresou naší farnosti. Jsme zvědaví, kolik se nám letos vrátí kartiček. Podle prvních informací doletěly tentokrát do středních Čech.

Děkuji všem, kdo se podíleli na přípravě a realizaci karnevalu.

M. Š.

Také jste letos měli pocit, že se nahoře v nebi protrhla sněhová peřinka a andělíčkové že asi nemohli najít tu správnou jehlu a nit, aby tu pořádnou díru zašili? Uznávám, že to musí být fuška. Zrovna včera jsem si roztrhl kalhotky a zkoušel si je zašít. To vám ale bylo nadělení.

Nitě jsem měl omotané i okolo prstíčků, ale díra nešla zašít ani náhodou. Tak vlastně musíme ty andělíčky omluvit, že nám letošní zimu nadělili tolik sněhu.

Určitě jste se vyřádili a vykoulovali. A jestlipak jste se naučili dělat obtisky do sněhu, jak jsem Vám to minule radil? Jestli ne, teď už to nestihnete, protože jaro ňuká zeleným proutkem a určitě nám brzy přivede celé své představení jako při krásném divadle. Uvidíme rozkvetlé stromy a zelenou trávu. Konečně přestaneme nosit tlusté zimní bundy a vyběhneme ven jen tak v tričku a podkolenkách. Už se těším, jak si s kamarády, svíicemi z okolních kos-

POHÁDKA O BÍLÉM VAJÍČKU

Tak děti, povídá maminka jednou večer, dneska si nabarvíme vajíčka, abychom se připravili na velikonoční svátky. Připravila jsem košíček pěkně bílých a vyfoukaných vajíček. Připravte si obtisky a barvičky!

Děti utíkaly do svých pokojíčků, rychle chystaly barevný vosk a velikonoční obrázky a mezitím se na ošatce s bílými vajíčky udála tahle příhoda.

Všechna vajíčka se těšila na děti a jejich obrázky, jenom jeden neposedá, bílý Kutálek, se rozhodl, že chce zůstat neobarvený, a začal chystat plán, jak z košíku utéci. Přemýšlel, jestli se má skulit přes ostatní kamarády nebo odrazit a skočit jako pořádný skokan. Už už se chystal svůj plán uskutečnit, když jedno staré nafouklé vejce povídá ostatním kamarádům: To je ale hloupý Kutálek. Vůbec neví, že až vyskočí, rozbije se na tisíc kousků, a nikdo už ho nenabarví ani nenazdobí.

Kutálek však staré nafouklé vejce slyšel a trochu se zarazil. Je to možné, že by to staré vejce mělo pravdu? Co když opravdu vyskočím do veliké hloubky, nebo spadnu na

telíčků zahrajeme pořádný fotbal s novou mičudou, kterou jsme dostali pod stromeček.

Zjistil jsem, že Vám ta letošní nekonečná zima asi dala co proto, protože jste neodpověděli na vánoční soutěž a polštářek s medvídkem, který tu leží, je celý smutný, že o něj žádné děti nemají zájem. Tak to zkusíme napravit. Posílám vám tentokrát velikonoční soutěž. Rychle vyplňte správné odpovědi, ať ten polštářek nepláče, ale brzo skončí u někoho v postýlce.

Přeju Vám krásné jaro. Prožijte si hezky velikonoční svátky a nezapomínejte na Kristiána a jeho soutěže.

Váš KRISTIÁN

něco ostrého? Nebylo by lepší, abych zůstal v košíku a nechal si namalovat na svoje břicho obrázky? Tak já tedy nikam skákat nebudu, zakončil Kutálek své původně nebezpečné úvahy a čekal na děti a jejich barvičky.

Malování vajíček začalo. Každé z dětí si vybralo své vajíčko, které přece musí být nejkrásnější.

Po Kutálkovi sáhl malý Honzík. Chvilku nad ním přemýšlel: Jak já ho jen ozdobím? Vypadá jako malý neposedá. Nakonec se rozhodl: Nechám ho celé bílé a jen nahoru namaluji malého králíčka.

Jak si to řekl, tak to krásně namaloval.

Kutálek se natrásal a byl celý šťastný, že to tak dopadlo. Zůstal celý bílý a jen tam, kde jsou vajíčka vyfouknutá, měl malého králíčka.

Až budete, děti, malovat vajíčka, dívejte se pozorně, jestli vám sama neřikají, jakou barvou by chtěla být vymalována a ozdobena. Třeba na vás mrknou a stanou se z vás kamarádi.

Rubriku pro děti připravila
HANA STEHLÍKOVÁ

VELIKONOČNÍ SOUTĚŽ

- Velikonoce jsou oslavou:
  - barvení červených vajec
  - zmrtvýchvstání Pána Ježíše
  - narození žlutých kuřátek
- Pán Ježíš nesl na ramenou:
  - dřevěný kříž
  - dřevěnou desku
  - nenesl nic
- Při poslední večeři jedl Pán Ježíš s učedníky:
  - pečenou rybu
  - pečeného králíka
  - pečeného beránka
- Do Jeruzaléma Pán Ježíš přijel:
  - na koni
  - autem
  - na oslátku

A JEŠTĚ SPRÁVNÉ ODPOVĚDI NA OTÁZKY VÁNOČNÍ SOUTĚŽE Z VĚSTNÍKU 6/2005

- Pán Ježíš se narodil:
  - v Betlémě ve chlévě pro ovečky
- První hosté Ježíška byli:
  - pastýři
- Vzácné dary přinesli:
  - Tři králové
- V době Vánoc bývá v Betlémě:
  - mírné teplo
- Pán Ježíš přišel na svět:
  - aby nás spasil
- Píseň Tichá noc, svatá noc je:
  - rakouská koleda

PŘIHLAŠTE SE NĚKOLIK SLOV O CHALOUPKÁCH PŘÍŠTĚ TAKÉ! V NAŠÍ LHOTECKÉ FARNOSTI

Ráda bych vám alespoň trochu přiblížila, jak vypadala letošní chaloupka v Jablonci nad Jizerou.

Když jsme do Jablonce dorazili, bylo všude bílo. Hned první den jsme se šli podívat na sjezdovku, ale ještě jsme nelyžovali. Lyžování přišlo až další den. Krásně svítilo sluníčko, a tak jsme neměli žádné problémy rozdělit se do skupin. Další dny se počasí sice o něco zhoršilo, ale stejně se mi lyžování moc líbilo. Lyžovali jsme na Kamenci, kde byla kotva. Mladší z nás chodili lyžovat na Jarák, který se nacházel naproti a byl o něco mírnější.

Ale možná ještě lepší než lyžování byla etapovka. Tu jsme o této chaloupce hráli podle knížky Ledovou stopou. Starší kamarádi nám společně s páterem Kamilem připravili na každý den jednu hru podle této knihy. Nejlepší bylo, když se jedno ze čtyř družstev postavilo na špalvy a druhá skupinka je koulovala.

Ostatním se možná nejvíce líbila jiná z mnoha her. Třeba když jsme se seznamovali s okolím a museli jsme nakreslit mapu, kterou jsme potom odevzdali společně se zodpovězenými otázkami. Nebo si možná nejradyji vzpomenou na přenašení vody lžící z jednoho hrnce do druhého.

Etapovka však nepatřila k jediným hrám, které se o letošních jarních prázdninách hrály. Ke všeobecně nejoblíbenější hře patřilo Městečko Palermo.

Tuhle známou hru o mafiánech většina z nás znala. Myslím ale, že se všichni naučili spoustu jiných zajímavých a někdy i napínavých her. K těm se řadí například Macháček, hra na Zahradníka nebo Električka. Všechny tyto hry se většinou staly součástí večerního programu, při kterém se také občas zpívalo či kreslilo.

Letošní chaloupka se mi opravdu moc líbila a užila jsem si na ní spoustu legrace. Jestli vám ještě nebylo patnáct, tak se příště určitě taky přihlaste!

MAGDALÉNA RAUŠOVÁ

Účastníci letošní zimní chaloupky s P. Kamilem Vrzalem a staršími kamarády před lhoteckým kostelem.

Byl jednou jeden pán a ten...

Asi takto by bylo možné začít vyprávění o chaloupkách a chaloupkářích, o jejich historii a současnosti v naší lhotecké farnosti. Na samém počátku tohoto příběhu stojí kněz P. Jan Ihnát, člen Kongregace sv. Jana Boska. Na počátku osmdesátých let minulého století tento tajně vysvěcený kněz okolo sebe shromáždil asi deset deseti až dvanáctiletých kluků ze lhotecké farnosti, kterým se začal intenzívně věnovat. Každý týden se s nimi scházel po bytech, vyprávěl jim o Bohu, hrál s nimi všelijaké hry a samozřejmě se s nimi i za ně modlil. A o letních prázdninách s nimi vyrazil na čtrnáct dnů do hor, do přírody – většinou do nějaké chalupy. Těmto pobytům se říkalo „chaloupky“, a byly součástí širší pastorační salesiánské kongregace v tehdejší Československu. Tehdy to bylo samozřejmě nezákonné a konalo se to tajně.

Časem kluci odrostli a uvědomili si, že kdo hodně dostal, má i hodně dávat. A tak se – někdy od druhé poloviny osmdesátých let – někteří z nich začali sami věnovat mladším dětem nejen z naší farnosti, ale ze širšího okolí v Praze 4. Setkávali se s nimi přes týden, o víkendech i o prázdninách. A když v podobném duchu vznikla ve lhotecké farnosti a jejím okolí i dívčí skupina, domluvili se spolu a s vědomím P. Vladimíra Rudolfa a za jeho podpory začali pro děti z naší farnosti dělat

výlety a později i zimní a letní chaloupky.

První z nich se konala o jarních prázdninách v roce 1989, tedy ještě před listopadovými událostmi, v Josefově Dole v Jizerských horách. Zúčastnilo se jí asi dvanáct dětí a všechny se vrátily v pořádku domů. Spokojenost dětí, jejich rodičů a dobrý pocit na straně starších kamarádů (jak se říká na lhoteckých chaloupkách vedoucím) vedly k tomu, že bylo rozhodnuto v započatém díle pokračovat. Opakování se zimní chaloupky dočkala o jarních prázdninách 1990, tentokrát už ve svobodných podmínkách. Změna politické situace umožnila starším kamarádům oslovit více dětí, a tak narostl i počet účastníků. Jelo se opět do Jizerských hor, do podmínek opravdu skromných. Přesto se dětem na chaloupce líbilo a domů přijely osvěžené jak na těle, tak na duchu. Úspěch zavazuje, a proto starší kamarádi přistoupili k pořádání chaloupek i o letních prázdninách. První letní chaloupka se ve lhotecké farnosti uskutečnila v létě devadesátého roku.

Následující léta přinesla rozvoj chaloupek a nárůst počtu dětí, které se jich účastnily. Vzhledem k tomu, že na příjemné atmosféře chaloupek se významně podílí i přehledný počet jejich účastníků, přistoupili starší kamarádi již v první polovině 90. let k pořádání několika chaloupek. Zimních chaloupek,

kteře se v tomto období pořádaly dvě, se účastnilo kolem 60 dětí, letních, jež se konávaly tři, dokonce o něco více. Bylo to období, kdy se chaloupky otevřely i dětem, které neměly do té doby bezprostřední zkušenost s církevním společenstvím. Plnily tedy významnou roli i směrem k dětem nevěřícím či dětem z tzv. šedé zóny. Druhá polovina devadesátých let pak s sebou přinesla úbytek dětí, které se účastnily chaloupek. Příčin poklesu zájmu bylo více. Svou roli sehrála jistě i širší nabídka jiných prázdninových pobytů pro děti. V posledních letech je pak počet účastníků se dětí poměrně konstantní a pohybuje se kolem 20.

Jedinečnost konceptu chaloupek je postavena na několika pilířích, které se někdy více a někdy méně dařilo a daří starším kamarádům naplňovat. Prvním a zásadním pilířem chaloupek je tzv. preventivní výchovný systém. Ačkoliv tento termín zní velmi vznešeně, nejedná se o nic jiného než o snahu „být neustále s dětmi a pro děti“. Od raního čištění zubů v koupelně až po večerní uléhání do spacáků. Druhým pilířem chaloupek je vztah mezi dítětem a vedoucím – starším kamarádem. Starší kamarád na chaloupce je přítel, který má dítě rád a dává mu to najevo. Věnuje mu svůj čas, svou pozornost, naslouchá mu, jde s ním kus cesty, všemožně mu pomáhá a povzbuzuje je – při hře i v jiných situacích. Třetím důležitým pilířem chaloupek je jejich náboženský rozměr. Bez něj by chaloupka nebyla chaloupkou. Odkrývat dětem Boží lásku, zprostředkovávat ji a prožívat Kristovu přítomnost ve společenství dětí a jejich starších kamarádů patří k podstatě chaloupek. Tento náboženský rozměr bývá na chaloupkách naplňován společnou ranní i večerní modlitbou, krátkým úryvkem z Písma před jídlem, tématky neboli katechezí dětí a v neposlední řadě i duchovním slůvkem na dobrou noc. Samozřejmostí je společné slavení mše svaté, ale i jiné podoby náboženské formace (např. netradiční křížová cesta apod.).

Starší kamarády, kteří na chaloupky jezdí, tato práce samozřejmě baví. Naprostá většina z nich k ní však přistupuje velmi zodpovědně a chápe ji jako službu. A to zdaleka není v dnešní době samozřejmé. Dík Bohu za vše dobré, co se na chaloupkách odehrálo, ale i dík lidem, kteří se na tomto chaloupkovém díle podíleli a podílejí.

(Z článku Petra Křížka k výstavě fotografií z chaloupek)

Fara v Horní Cerekvi, kde budeme bydlet

VÁŽENÍ RODIČE, MILÉ DĚTI!

Léto a prázdniny se kvapem blíží a s tím i naše letní chaloupka, která se letos uskuteční na faře v Horní Cerekvi v Jižních Čechách. Chceme Vás děti pozvat na společné dva týdny v přírodě, kde nebudou chybět výlety, koupání ani duchovní program. Chaloupka je určena pro děti od sedmi do patnácti let. **Konat se bude od neděle 30. července do soboty 12. srpna.** Cena pro jedno dítě je 2000 Kč. Chtěli bychom, aby tato peněžní částka nebyla pro nikoho překážkou, a to ať už pro rodinu s více dětmi, nebo svobodnou maminku s jedním dítětem. **Bližší informace o chaloupce (o místě konání, o dopravě a o tom, co si mají děti vzít s sebou) se dovíte na**

informační schůzce, která bude v neděli 18. června v 11 hodin po mši svaté v místnosti sv. Václava v kostele na Lhotce. Při odevzdávání přihlášky si v sakristii vyzvedněte formulář pro lékařské potvrzení. Na tuto schůzku, prosíme, přineste **potvrzení od lékaře a peníze na uhrazení částky za pobyt (tj. 2000 Kč).** **Přihlášky odevzdejte nejpozději do neděle 28. května 2006 do sakristie.** Prosíme o včasné odevzdání přihlášek, abychom brzy znali počet dětí.

Případné bližší informace je možné získat na telefonním čísle 728 775 536 – P. Kamil Vrzal, e-mail: doncamillo@centrum.cz.

K. V.

PŘIHLÁŠKA NA LETNÍ CHALOUPKU 2006

pořádanou Římskokatolickou farností u kostela Panny Marie Královny míru Praha-Lhotka

Jméno a příjmení: .....

Datum narození: .....

Rodné číslo: .....

Adresa bydliště: .....

Telefon: .....

E-mail: .....

Dítě: je neplavec   plave s kruhem   plave
(nehodící se škrtněte)

.....
Podpis rodičů

SOCIÁLNÍ OKÉNKO

REKREACE PRO SENIORY

Podle informace z konce února 2006 Sociální služby Městské části (MČ) Praha 12 připravily pro seniory na letošní rok tyto rekreační pobyty:

Chřibská u Děčína – penzion Mencl. Příjemné okolí, lesy. Sklárny v Chřibské, možnost výletů do Děčína, Hřenska apod. Pokoje jsou dvou až čtyřlůžkové se sociálním zařízením.

Od 24. června do 1. července. Plná penze. Cena 3200 Kč.

Horní Malá Úpa – penzion Hradečanka a Šáteček. Nacházejí se v klidném prostředí východních Krkonoš. Výborné pro pěší turistiku – Adršpašské skály, Náchod, Vodní nádrž Rozkoš aj. Pokoje jsou dvou až čtyřlůžkové se sociálním zařízením.

Od 22. do 29. července. Plná penze. Cena 3100 Kč.

Renštejn (Povydrí) – penzion Iris. Nachází se v klidné šumavské přírodě, kde protékají Vydra a Otava. Možnost výletů do Kašperských Hor, Sušice, Srní, Modrav aj. Moderní penzion s letní terasou, pokoje se sociálním zařízením a televizí. Pokoje jsou dvoulůžkové a čtyřlůžkové.

Od 12. do 19. srpna. Polo-penze. Cena 3200 Kč.

Lučany – penzion Kitty. Nachází se v Jizerských horách, pokoje mají vlastní sociální zařízení. Možnost výletů do okolí – Jablonec nad Nisou, Liberec. V blízkosti koupání. Pokoje jsou dvoulůžkové a třílůžkové. Pro velký zájem o tuto rekreaci mají přednost senioři, kteří v Lučanech ještě nebyli, nebo kteří

byli v penzionu Kitty jen jednou.

Od 3. do 11. září. Plná penze. Cena 2700 Kč.

Chorvatsko: Podgora – Makarská Riviéra. Ubytování v penzionu v blízkosti moře. Pokoje se sociálním zařízením nebo sociální zařízení pro buňku (dva pokoje), terasy. Pozvolný vstup do moře, možnosti výletů.

Od 1. do 10. září. Polo-penze. Cena 7000 Kč včetně pobytové taxy.

Všechny rekreace jsou zajištěny včetně dopravy tam i zpět, odjezdy z parkoviště proti Policejní akademii, hodina bude upřesněna před odjezdem.

Rekreace mají dvou, tří a čtyřlůžkové pokoje, přednost u dvoulůžkových pokojů mají manželé.

Pro zahraniční rekreaci je u seniorů starších 75 let nutné předložit lékařské potvrzení o zdravotním stavu.

Přihlášky u paní Marie Mikliczové vždy v pondělí a ve středu od 8 do 15 hodin, Sociální služby MČ Praha 12, 3. patro, kluby dříve narozených, Olbramovická 703, Praha 4-Lhotka, telefon 241 713 575.

Rekreaci pro seniory z oblasti Městské části Praha 4 podle požadavků jednotlivých Klubů seniorů organizuje Ústav sociálních služeb Praha 4, Podolská 31 paní Radka Nováková, telefon 241 430 640 nebo 241 434 160. Seznam Klubů seniorů otiskneme v některém z příštích čísel Věstníku.

(r)

KOSTEL PANNY MARIE KRÁLOVNY MÍRU

ADRESA

Římskokatolická farnost u kostela Panny Marie Královny míru
Ve Lhotce 36, 142 00 Praha 4-Lhotka
Telefon: 241 490 910, 241 490 913
E-mail: lhotecka.farnost@seznam.cz
Internet: <http://lhotecka.farnost.cz>

Bankovní spojení: číslo účtu 74 326 329, kód banky 0800 (Česká spořitelna); ve zprávě pro příjemce prosíme vždy uvádět účel daru, např. provozní potřeby nebo rekonstrukce oken apod., jako příjemce stačí uvést Královna míru

DUCHOVNÍ

Farář P. Bedřich Vymětalík, farní vikář P. Kamil Vrzal.
Jáhen František Martinek

PRAVIDELNÝ POŘAD BOHOSLUŽEB

Neděle	8.00	10.00	18.30
Pondělí	8.00		
Úterý			18.30
Středa	8.00		
Čtvrtek	8.00		
Pátek		15.00	18.30
Sobota			16.00

Mše upravená pro děti každou první neděli v měsíci v 10 hod.
Beatová mše svatá poslední neděli v měsíci v 18.30 hod.

Změny časů bohoslužeb podle ohlášení, zejména v květnu (májové pobožnosti) a v období hlavních církevních svátků.

VÝSTAV NEJSVĚTĚJŠÍ SVÁTOSTI OLTÁŘNÍ

Každé úterý od 17.00 do 17.30 s výjimkou července a srpna a první pátek v měsíci při mši svaté v 15 a v 18.30 hod.

UDÍLENÍ SVÁTOSTÍ

Svátost křtu se zpravidla uděluje v sobotu odpoledne a v neděli dopoledne, na přání kterýkoliv jiný den. Je třeba se včas přihlásit.

Svátost oltářní při mši svaté dvakrát denně, na požádání i jindy.
Svátost pokání a smíření (zpověď) lze přijmout před každou mší, na požádání kdykoliv.

Svátost pomazání nemocných spolu s pokáním a přijetím Těla Páně je třeba ohlásit v sakristii, ve spěšném případě telefonicky. To platí i o ústavu Domov důchodců, Fakultní Thomayerově nemocnici v Krči a Sociálně ošetrovatelském centru v Zárubově ulici.

Svátost manželství je třeba domluvit tři měsíce předem.

DALŠÍ AKTIVITY V KOSTELE

Následující akce se konají, pokud není uvedeno jinak, od září do června.

Vyučování náboženství od října do května ve středu od 15.30 do 17.15 hod., ve čtvrtek od 15.15 do 17 hod. ve skupinách podle věku dětí.

Setkání -náctiletých v pátek v 19.15 hod.

„Společně“ pro mladé v neděli v 19.15 hod.

Setkání maminek s dětmi v úterý v 9 hod.

Čaj pro seniory a všechny, kdo nechtějí být sami, každé druhé úterý v měsíci od 15 hod. v kapli sv. Václava.

Možnost setkání se skupinou pro **pomoc potřebným** vždy první pátek v měsíci v 15.45 hod. v kapli sv. Václava.
Telefon: 241 494 435.

Chrámový sbor má zkoušku v úterý od 20 do 22 hod.

Farní knihovna v úterý od 17 do 18.30 hod.

FAKULTNÍ THOMAYEROVA NEMOCNICE V KRČI

Každou středu v 16 hod. mše svatá střídavě s bohoslužbou slova v nemocniční kapli sv. Václava.

DOMOV DŮCHODCŮ V SULICKÉ ULICI

Ve čtvrtek v lichém kalendářním týdnu mše v 15 hod.

SOCIÁLNĚ OŠETŘOVATELSKÉ CENTRUM V ZÁRUBOVĚ UL.

Mše svatá první pondělí v měsíci v 9.30 hod.

Aktualizované údaje ve Farním příručníku nebo na internetu.

VĚSTNÍK, křesťanský občasník. Vydává Římskokatolická farnost při kostele Panny Marie Královny míru v Praze 4. **Toto číslo vyšlo 7. dubna 2006. Náklady na jeden výtisk činily 12 Kč.**

Redakční uzávěrka příštího čísla Věstníku bude v sobotu 3. června 2006. Příspěvky lze odevzdat napsané nebo na disketě – také v tomto případě pokud možno rovněž vytištěné – v sakristii nebo poslat na e-mailovou adresu jiri.suva@quick.cz s uvedením kontaktu (jméno, telefon nebo adresa).